

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.054 van 28 maart 2013
in de zaak A. 202.703/VII-38.317.**

In zake : de GEMEENTE KORTEMARK
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Antoon Lust en Jelle Snauwaert
 kantoor houdend te 8310 Assebroek-Brugge
 Baron Ruzettelaan 27
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIE
WEST-VLAANDEREN

Tussenkommende partij :
 de BVBA NORTH SEA PAINTS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Sofie Boeykens en Katlijn De Wispelaere
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Molenaarsstraat 111, bus 1A
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 5 december 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 29 september 2011 waarbij het beroep tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kortemark houdende de weigering van een milieuvergunning aan de BVBA North Sea Paints voor het verder exploiteren, uitbreiden en wijzigen van een opslagbedrijf voor verven en aanverwanten, gelegen aan de Amersveldstraat 226B te Kortemark, wordt ingewilligd en de vergunning wordt verleend.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 1 februari 2012. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 maart 2013.

Staatsraad Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Fauve Nowé, die loco advocaten Antoon Lust en Jelle Snauwaert verschijnt voor de verzoekende partij, adjunct-adviseur Sandy Vanparys, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Sofie Boeykens, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Ronny Vercruyssen heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij verkrijgt bij besluit van 27 juli 1998 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kortemark de milieuvergunning voor het exploiteren van een bedrijf voor de in- en verkoop, opslag en het mengen van verfproducten gedurende een termijn van 20 jaar, voor haar vestiging aan de Amersveldestraat 226B te Zarren (Kortemark). Het betrokken perceel is volgens het geldende gewestplan Diksmuide-Torhout gelegen in woongebied met landelijk karakter, wat de eerste 50 meter vanaf de weg betreft, om vervolgens over te gaan in agrarisch gebied.

3.2. Op 22 december 2010 dient de tussenkomende partij bij datzelfde college van burgemeester en schepenen een milieuvergunningsaanvraag in voor het voortijdig hernieuwen van de milieuvergunning, samen met een vraag tot verandering van de inrichting door wijziging en uitbreiding. Zo wordt gevraagd de opslagruimte voor poederlakken en de drijfkracht uit te breiden.

3.3. Tijdens het openbaar onderzoek worden 213 schriftelijke bezwaren ingediend. Op 4 april 2011 weigert het college van burgemeester en schepenen de gevraagde milieuvergunning, omdat de risico's niet tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt.

3.4. De tussenkomende partij dient beroep in bij de deputatie van de provincie West-Vlaanderen.

3.5. De afdeling Stedenbouwkundig Beleid en Onroerend Erfgoedbeleid adviseert stilzwijgend gunstig. De afdeling Milieuvergunningen en de Provinciale Milieuvergunningscommissie adviseren gunstig.

3.6. De verwerende partij willigt het beroep op 29 september 2011 in en verleent de vergunning voor een termijn van 20 jaar.

Dit is de bestreden beslissing. Met betrekking tot de ruimtelijke aspecten luidt de motivering als volgt :

"Gelet op de ligging van de inrichting, volgens de ons beschikbare gegevens, in een woongebied met landelijk karakter van het gewestplan Diksmuide-Torhout (d.d. 05/02/1979) waarvoor volgende voorschriften van toepassing zijn;

Aangaande de woongebieden kunnen de volgende nadere aanwijzingen worden gegeven: de woongebieden met een landelijk karakter zijn bestemd voor woningbouw in het algemeen en tevens voor landbouwbedrijven;

Overwegende dat (motivering vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten) gesteld kan worden dat de verandering en de verdere exploitatie van de inrichting, die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

De inrichting omvat hoofdzakelijk opslag. Er wordt ook verf gemengd, maar dit gebeurt met beperkte capaciteit. De inrichting is gesitueerd in woongebied met landelijk karakter. Exploitant verklaart dat de uitbreiding vooral bedoeld is om de transporten efficiënter te organiseren. Het betreft een klein bedrijf, verdere uitbreidingen zijn niet nodig. Vandaar dat exploitant opteert om op deze locatie te blijven. Met de huidige gevraagde uitbreiding wordt het maximale op deze site bereikt.

Gelet op de kleinschaligheid van het bedrijf, is dit nog verenigbaar met de omgeving.

De inrichting betreft in hoofdzaak de aan- en verkoop van verfproducten waarbij verven op de inrichting tot de juiste kleuren kunnen worden gemengd. Hiertoe beschikt men over 4 menginstallaties (niet ingedeeld, <5 kW).

De basisvergunning werd verleend door het college van burgemeester en schepenen op 27/07/1998 voor een termijn van 20 jaar.

De effectieve uitbreiding van activiteiten betreft enkel de tussentijdse opslag van poederlakken in het nieuw op te richten magazijn, zonder verdere behandelingen. Dit zijn inerte grondstoffen.

De uitbreiding van de bedrijfsgebouwen gebeurt op het reeds vergund perceel. Deze uitbreiding situeert zich aanpalend aan de achterkant van de huidige gebouwen. Het betreft een belangrijke verandering gepaard gaande met hoge investeringskosten. De vroegtijdige hernieuwingsaanvraag is bijgevolg conform artikel 39 van Vlarem I.

De raadgeefster van de exploitant verklaart aan de provinciale milieuvergunningscommissie dat voorliggende aanvraag de opslag van een inerte stof betreft, dat de volledige vergunning onterecht geweigerd werd, ook naar het aspect hervergunning van de inrichting gezien de gevraagde rubrieken reeds vergund waren (klasse 2 en klasse 3 rubrieken) en de opslag van gevaarlijke stoffen vermindert. Exploitant geeft verder aan dat de loods 46 m op 20 m zal zijn, niet een hoogte van 6 m. De stedenbouwkundige aanvraag werd intussen in overleg met de burens aangepast. Aan de kant van de woningen wordt een kantoorruimte en groeninkleding voorzien.

Ligging

De inrichting is conform het gewestplan Diksmuide-Torhout gelegen in woongebied met landelijk karakter, typisch lintbebouwing langs de Amersveldestraat met op circa 100 meter in het westen een zuiver woongebied. Ten noorden en ten zuiden van de lintbebouwing (woongebied met landelijk karakter) bevindt zich een uitgestrekt agrarisch gebied. De meest nabije woningen zijn de huurwoningen links en rechts van het bedrijf.

(...)

Afstands- en verbodsregels

Artikel 5.4.1.1 en 2 stelt dat:

Art 5.41.1. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de inrichtingen bedoeld in de rubrieken 4 en 21 van de indelingslijst, zoals nader gepreciseerd in de hierna volgende afdelingen. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn niet van toepassing op de drooginstallaties die een integrerend deel uitmaken van de spuitcabine met als enig doel het drogingsproces te activeren en waarvan de objecttemperatuur de 100°C niet overschrijdt.

Art. 5.4.1.2. § 1. Het is verboden een inrichting als bedoeld in artikel 5.4.1.1. te exploiteren die geheel of gedeeltelijk gelegen is:

1° in een waterwingebied of in een beschermingszone type I, II of III;

2° in een gebied ander dan een industriegebied.

§2. Het is verboden een inrichting als bedoeld in artikel 5.4.1.1. te exploiteren waarvan de bedrijfsgebouwen en/of opslagruimten gelegen zijn op minder dan 50 m afstand van:

1° een woongebied;

2° een parkgebied;

3° een recreatiegebied.

§ 3. De verbodsbepalingen van §§ 1 en 2 gelden niet voor de bestaande inrichtingen of gedeelten ervan.

§ 4. De verbodsbepalingen van §§ 1 en 2 gelden evenmin voor de in de derde klasse ingedeelde inrichtingen bedoeld in subrubriek 4.3 van de indelingslijst.

De 'hierna volgende afdelingen' zijn afdelingen 5.4.2 tot en met 5.4.4:

Afdeling 5.4.2: productie van lak, verf, drukinkten, kleurstoffen en/of pigmenten

Afdeling 5.4.3: aanbrengen van bedekkingsmiddelen

Afdeling 5.4.4: thermisch behandelen van voorwerpen bedekt met bedekkingsmiddelen

Deze afdelingen verwijzen bovendien telkens naar specifieke rubrieken in de indelingslijst, met name 4.1 tot en met 4.4 en enkele rubrieken 21. De loutere opslag van bedekkingsmiddelen valt hier niet onder. Er zijn in de inrichting geen activiteiten ingedeeld in rubrieken 4.1 tot en met 4.4.

De opslag van andere dan P₁-, P₂-, P₃- of P₄-producten is niet ingedeeld als klasse 1.

De afstands- en verbodsregels van artikel 5.4.1.2 en 5.17.1.2 §1 van Vlare II zijn bijgevolg niet van toepassing.

Stedenbouwkundige vergunning

Er wordt opgemerkt dat de stedenbouwkundige aanvraag tevens geweigerd werd d.d. 22/03/2010. Er werd intussen een nieuwe stedenbouwkundige aanvraag ingediend waartegen een bouwberoep lopende is.

De exploitant vraagt om de opslag van poederlak toch toe te kennen in het bestaande magazijn in de milieuvergunning indien de stedenbouwkundige vergunning zou worden geweigerd. Aangezien de corresponderende stedenbouwkundige vergunning verleend werd door deputatie in zitting van 22/09/2011, is deze vraag niet meer aan de orde.

Op de bouwplannen werd rekening houdend met de noodzakelijke toegang en opritten een groeninkleding voorgesteld. In het kader van de stedenbouwkundige vergunning werd geoordeeld dat het voorziene terras aan de linkerzijde niet kan toegestaan worden. Dit dient vervangen door groenzone. Mits het correct uitvoeren van de voorgestelde groeninkleding en het voorzien van een bijkomende groenzone aan de linkerzijde, kan gesteld worden dat de inrichting verenigbaar is met de plaatselijke ruimtelijke ordening. De draagkracht van de omgeving wordt niet overschreden. Exploitant dient zich echter wel bewust te zijn van het feit dat met huidige aanvraag het maximale bereikt is.

(...)

Conclusie

Milieutechnisch gezien is de inrichting aanvaardbaar op de voorgestelde locatie en gelekt op de geringe milieutechnische impact verenigbaar met het gewestplanvoorschrift. Exploitant wordt er evenwel op gewezen dat de limiet voor de draagkracht van de omgeving is bereikt. De corresponderende stedenbouwkundige vergunning werd ook reeds verleend. Daaruit blijkt dat, mits aanvulling van de groenzone aan de linkerzijde, de inrichting verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.

Overwegende dat de elementen aangebracht door de aanvrager en zijn raadgevers, gehoord door de Provinciale Milieuvergunningscommissie als volgt kunnen weergegeven worden:

De opslag van inerte stof in woongebied werd onterecht geweigerd. De volledige vergunning werd ook onterecht geweigerd, naar aspect hervergunnen, gezien de rubrieken reeds vergund waren en de opslag van de gevaarlijke stoffen vermindert. Exploitant verzoekt om poederlak te mogen opslaan. Er kan in bestaande loods nog beperkte opslag van 11 ton.

De afmetingen van de loods zijn : 46 m x 20 m op een hoogte van 6 m.

De bouwaanvraag is aangepast in overleg met de burens. Aan de kant van de woningen komt er kantoorruimte en groeninkleding.

Er is ook een vermindering van het aantal transporten : 3 tot 4 ritten per week met 3 paletten nu, in toekomst minder omdat volle vrachtwagen kan leveren. Slechts 1 uitvoer per dag en die vertrekt om 10 uur 's ochtends.

Er zijn geen verdere uitbreidingen meer nodig. Het blijft een klein bedrijf. Er wordt een laad- en loszone voorzien binnen om geluidshinder maximaal te beperken. Er werd een nieuwe stedenbouwkundige aanvraag ingediend.

Overwegende dat deze elementen niets afdoen aan de hierboven vermelde overwegingen en vaststellingen;

Overwegende dat de exploitatie van het toelaatbare deel van de inrichting verenigbaar moet gemaakt worden met de omgeving; zowel wat betreft de risico's voor de externe veiligheid als wat betreft de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting;

Dat het daarom noodzakelijk is vergunningsvoorwaarden op te leggen die

technisch haalbaar zijn en voldoen aan de vereiste van best beschikbare schone technologie zonder overmatig hoge kosten; dat de technische criteria en de van toepassing zijnde normen vanuit dit uitgangspunt gehanteerd worden, dat deze voorwaarden kunnen worden geconcretiseerd als omschreven in bijlage;

Overwegende dat gesteld kan worden dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, de effecten op het leefmilieu, op de wateren, op de natuur en op de mens buiten de inrichting veroorzaakt door de gevraagde verandering en de verdere exploitatie, mits de in onderhavig besluit opgelegde milieuvergunningsvoorwaarden tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt;

Overwegende dat het beroep derhalve gegrond is".

3.7. Op 8 november 2012, verleent de deputatie van de provincie West-Vlaanderen de overeenstemmende stedenbouwkundige vergunning onder de volgende voorwaarden :

"• dat het terras aan de linkerzijde wordt uitgesloten en vervangen door een bijkomende groenzone, op dezelfde manier vorm gegeven als de groenzone aan de rechterzijde;

• mits uitsluiting van het achterliggend pad in agrarisch gebied".

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Het beroep is hangende.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. De tussenkomende partij betoogt dat het beweerde belang tegengesproken wordt door het door de gemeentelijke overheid consequent gevoerde stedenbouwkundige beleid in de onmiddellijke omgeving, waarbij gekozen is voor een verweving van residentiële, agrarische en KMO-functies. Zij stelt dat van de vergunningverlenende overheid redelijkerwijze mag worden verwacht "dat zij bij de afgifte van een vergunning voor een bepaalde bedrijfsmatige activiteit anticipeert op het feit dat in de toekomst aanpassingswerken nodig zullen zijn in functie van een gerechtvaardigde (beperkte) uitbreiding en modernisering". Door bij de Raad een beroep aanhangig

te maken "dat volkomen haaks staat op het stedenbouwkundig beleid en de visie op de plaatselijke omgeving van de gemeente", heeft de verzoekende partij volgens de verwerende partij het "recht op jurisdictioneel beroep" als het ware verwerkt, doordat het "belang" als manifest ongeloofwaardig moet worden gekwalificeerd. Minstens zou een gebeurlijke nietigverklaring aan de verzoekende partij niet meer het beoogde voordeel kunnen verschaffen.

In de laatste memorie deelt de tussenkomende partij onder meer mee dat zij zich te dezen gedraagt naar de wijsheid van de Raad van State.

Beoordeling

5. Een gemeente heeft belang bij een annulatieberoep gericht tegen een milieuvergunning voor een inrichting op haar grondgebied waarvoor zij voordien heeft geweigerd een vergunning te verlenen. Voor het overige brengt de tussenkomende partij in haar laatste memorie geen nuttige argumenten aan ter weerlegging van de bevindingen van het auditorsverslag omtrent de ontvankelijkheid van het beroep.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Standpunten van de partijen

6. In het eerste middel wordt de schending ingeroepen van de artikelen 5, § 3, 1°, 21, § 2, en 39, § 1, tweede lid, 2°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna : Vlarem I), van de artikelen 7.4.4, § 1, eerste "zinsdeel", en 4.3.1, § 2, eerste lid, 2°, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, de artikelen 5.1.0, eerste en tweede lid, 6.1.2.2 en 11.4.1, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de

toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna : inrichtingsbesluit), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel houdt in essentie in dat, eerste onderdeel, de bestreden beslissing niet heeft onderzocht of de inrichting bestaanbaar is met de bestemming woongebied of dient te worden afgezonderd naar een daartoe aangewezen gebied, tweede onderdeel, dat de inrichting, als geheel beschouwd, door haar uitbreiding niet langer beantwoordt aan de omschrijving van een bedrijf voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf dat verenigbaar is met zijn onmiddellijke omgeving, en dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de aanwezige woningen, derde onderdeel, dat door de inrichting, die de gehele omvang van het woongebied met landelijk karakter op het betrokken perceel beslaat toe te laten, de realisatie van de hoofdbestemmingen onmogelijk wordt gemaakt, en, vierde onderdeel, dat uit de corresponderende stedenbouwkundige vergunning blijkt dat ten noorden van de nieuwe loods een toegangs- en onderhoudsweg wordt voorzien van anderhalve meter breed, die geheel gelegen is in agrarisch gebied.

7. De verwerende partij stelt hier tegenover dat de aanvraag slaat op de hele site en niet enkel op een onderdeel ervan. Het is volgens haar duidelijk dat de activiteiten van het hele bedrijf aan de beoordeling werden onderworpen. Het bestreden besluit is géén fragmentarische beoordeling, maar omvat volgens de verwerende partij wel degelijk een globale evaluatie van de volledige inrichting in al haar facetten. Daarnaast bestrijdt zij de kritiek van de verzoekende partij dat de onmiddellijke omgeving een puur residentieel karakter heeft. Wat betreft het rekening houden met de onmiddellijke omgeving argumenteert zij dat er duidelijk rekening mee gehouden is, door het uitsluiten van het terras en het voorzien in een groeninkleding aan de linkerzijde van de loods, die een meerwaarde vormt als buffer naar woningen toe.

Met betrekking tot het vierde onderdeel betwijfelt de verwerende partij vooreerst of de onderhoudsweg achter het bedrijfsgebouw wel degelijk gelegen is in agrarisch gebied. Rekening houdend met de schaal van de gewestplankaarten -1 mm op de kaart is 25 m in werkelijkheid- moet de verzoekende partij volgens haar minstens aantonen dat de beslissing op kennelijk onjuiste gegevens steunt. Ondergeschikt stelt de verwerende partij dat, zelfs indien de weg gelegen zou zijn in agrarisch gebied, hij bestemmingsongevoelig is. De weg is immers noodzakelijk voor de veiligheid. Bovendien herbergt de betwiste toegangs- en onderhoudsweg geen enkele vergunningsplichtige activiteit, maar is hij enkel dienstig voor eventueel onderhoud en brandweertoegang. Hij zou dan ook geen enkele impact hebben op de inrichting of op de exploitatie van de gevraagde activiteiten.

8. De tussenkomenende partij laat opmerken dat de bestreden beslissing vaststelt dat er geen sprake is van een intrinsiek hinderlijk of storend karakter en dat het gebied geen bijzonder karakter vertoont, zodat volgens haar is voldaan aan de verenigbaarheid met de bestemming als eerste eis om af te wijken van de stedenbouwkundige bestemming (artikel 6.1.2.2 van het inrichtingsbesluit). Door vast te stellen dat het project aansluit bij de aard en het gebruik of de bestemming van bestaande gebouwen, dat de activiteit van de inrichting geen wezenlijke hinder veroorzaakt en dat moet worden voorzien in redelijke mitigerende maatregelen, is volgens de tussenkomenende partij ook aan de tweede eis, de verenigbaarheid met de omgeving, voldaan.

Aan de hand van enkele kenmerken van het profiel van de betrokken inrichting die zij verder schetst, besluit de tussenkomenende partij vervolgens dat de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is te noemen.

Wat het vierde onderdeel betreft, stelt de tussenkomenende partij vooreerst dat de verzoekende partij er geen belang bij heeft, aangezien zij zelf het aanvraagdossier ontvankelijk en volledig heeft verklaard.

Vervolgens is de betrokken "beperkte verharding in grasdallen, steeds volgens de tussenkomen partij, geen echte wegenis, maar staat zij in functie van de achterkant van het gebouw en dient zij als doorrit voor de brandweer en als vluchtweg. De tussenkomen partij verwijst naar rechtspraak van de Raad volgens dewelke een "bestemmingsongevoelige" constructie het verlenen van een vergunning niet in de weg kan staan. Ook verwijst de tussenkomen partij naar artikel 3, 1, 8° van het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 dat bepaalt dat de strikt noodzakelijke toegangen tot en opritten naar een gebouw vrijgesteld zijn van de vergunningsplicht. Tot slot betoogt zij nog, subsidiair, dat de ligging van de betrokken inrichting in agrarisch gebied in plaats van in woongebied met landelijk karakter, "helemaal niet duidelijk inzichtelijk wordt gemaakt".

9. In de memorie van wederantwoord voegt de verzoekende partij wat het eerste onderdeel betreft nog toe dat over de inplanting en omvang van het gebouw in het bestreden besluit met geen woord wordt gerept, dat het besluit volkomen in het midden laat of de gevraagde verdubbeling van volume in die omvang en diepte al dan niet nog in woongebied kan worden ingepast en desgevallend waarom, en dat de verwijzing naar het feit dat in de omgeving reeds meerdere bedrijven vergund werden uiteraard niet relevant is bij het onderzoek of het thans te vergunnen bedrijf al dan niet nog in een woongebied thuishoort.

10. De verwerende partij stelt in haar laatste memorie dat het onderhoudspad achter het bedrijfsgebouw geen deel uitmaakt van de milieuvergunningsaanvraag en ook niet diende beoordeeld te worden.

11. De tussenkomen partij verwijst in haar laatste memorie naar een verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar van 27 september 2012 en naar de "te verwachten beslissing van de deputatie (...) tot de afgifte van een stedenbouwkundige vergunning", met daarbij de in genoemd verslag voorgestelde voorwaarde om elke bebouwing dieper dan 50 meter uit te sluiten, om de verzoekende partij het belang bij het tweede en het vierde onderdeel van het

tweede middel te ontfeggen. De onuitvoerbaarheid van de interne wegnis in het agrarisch gebied vloeit dan, volgens de tussenkommende partij, immers voort uit het nieuwe deputatiebesluit, en de annulatie van de milieuvergunning door de Raad van State kan "het verbod tot aanleg van deze wegnis niet 'nog groter' maken".

12. De verzoekende partij stelt in de laatste memorie dat het eerste onderdeel van het eerste middel leidt tot de meest ruime vernietiging. Zij benadrukt dat uit het onderzoek naar de vergunbaarheid van de uitbreiding van het bedrijf geen gevolgen kunnen worden afgeleid voor het geheel van het bedrijf, en dat de beoordeling dat het om een "klein bedrijf" gaat, als onderscheiden van een "kleinbedrijf" of een "kleinschalig bedrijf", kennelijk onredelijk is.

Wat het tweede onderdeel betreft stelt zij onder meer dat dit zonder samenhang met het vierde onderdeel moet worden gelezen.

13. Uit briefwisseling na het indienen van de laatste memories blijkt dat de tussenkommende partij uit de voormelde beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 8 november 2012 een gebrek aan belang voor de verzoekende partij bij het tweede en het vierde onderdeel van het eerste middel afleidt, en dat de verzoekende partij van oordeel is dat zij haar belang behoudt.

Beoordeling

14. Het betrokken perceel ligt, wat betreft de eerste 50 meter, volgens de bestemmingsvoorschriften van het vastgestelde gewestplan Diksmuide-Torhout in woongebied met landelijk karakter. Het is daar waar de loods zal worden gebouwd.

Uit de samenlezing van de artikelen 5.1.0 en 6.1.2.2 van het inrichtingsbesluit volgt dat woongebieden met landelijk karakter zijn bestemd voor wonen enerzijds en voor landbouw anderzijds en dat inrichtingen voor ambacht of kleinbedrijf in een woongebied met landelijk karakter slechts mogen worden

toegestaan onder de dubbele voorwaarde dat zij niet wegens de "taken" van bedrijf die zij uitvoeren, om redenen van goede ruimtelijke ordening, in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, met andere woorden dat zij bestaanbaar zijn met de bestemming woongebied met landelijk karakter, en dat zij verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving. Bij het beoordelen van de bestaanbaarheid met de bestemming woongebied met landelijk karakter, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omvang van het bedrijf, waardoor dat laatste inzonderheid om redenen van ruimtelijke ordening niet in het betrokken woongebied met landelijk karakter kan worden ingeplant, ofwel wegens het intrinsiek hinderlijk of storend karakter van het bedrijf, ofwel wegens het bijzonder karakter van het woongebied met landelijk karakter. Bij het beoordelen van de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving, dient te worden uitgegaan van de specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving die voornamelijk afhankelijk zijn van de aard en het gebruik of de bestemming van de in die omgeving bestaande gebouwen of open ruimten.

Het komt aan de Raad van State niet toe zijn beoordeling van de bestaanbaarheid van de aanvraag met de bestemming woongebied met landelijk karakter en zijn beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de onmiddellijke omgeving, in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De Raad van State is in de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidscontrole wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feiten waarop haar beoordeling steunt correct heeft vastgesteld en of zij op grond van die feiten in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat de vergunde exploitatie niet onverenigbaar is met de bestemming van het gebied en de onmiddellijke omgeving.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de gehele inrichting. Er wordt immers gewezen op het feit dat de limiet met de huidige aanvraag is bereikt voor wat betreft de draagkracht van de omgeving. Daaruit blijkt ook dat de vergunningverlenende overheid niet enkel de uitbreiding maar het geheel van de inrichting heeft beoordeeld.

De bestreden beslissing bevat een concrete beoordeling van de aard van de inrichting en de onmiddellijke omgeving waarin deze is gesitueerd, en toont op afdoende wijze aan dat deze inrichting bestaanbaar is met de onmiddellijke omgeving en met de geldende bestemmingsvoorschriften. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van kennelijk foutieve feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke gronden.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

15. Zoals uit de bespreking van het eerste middelonderdeel gebleken is wordt in de bestreden beslissing op afdoende wijze gemotiveerd waarom de inrichting planologisch aanvaardbaar is en verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aanwezigheid van woningen langs beide zijden van het bedrijf bij de situering ervan. Het louter opleggen van de aanleg van een groenzone, kan evenmin worden aanzien als een indicatie dat een gebouw in een omgeving niet thuishoort of zodanig storend is dat het niet beantwoordt aan de bestemmingsvoorschriften. De verzoekende partij toont niet aan dat de vergunningverlenende overheid bij de beoordeling van die bestaanbaarheid op kennelijk onredelijke wijze is tewerk gegaan.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

16. In de laatste memorie doet de verzoekende partij afstand van het derde onderdeel.

17. Uit het bouwplan, zoals het bij de aanvraag werd gevoegd, blijkt dat de "weg" achteraan het nieuw te bouwen gebouw wordt omschreven als "onderhoudspad langs het gebouw (grasdallen of gelijkene)". Tevens blijkt dat

achteraan het gebouw een deur uitgeeft op dit pad. Uit de oorspronkelijke, bij de aanvraag ingediende plannen, blijkt niet dat er een onderhoudspad achter de gebouwen zou komen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat nadien een bouwplan werd toegevoegd, waarop dit pad wel wordt aangeduid. In het plan dat zich bij de aanvraag bevond, was reeds in een deur aan de achterkant van het gebouw voorzien.

Artikel 5, § 3, van Vlarem I verbiedt niet dat een vergunningverlenende overheid acht slaat op bijkomend ingediende stukken en informatie die worden neergelegd tijdens de procedure, voor zover zij de aanvraag hiermee niet wijzigt. In vergelijking met de gegevens uit de aanvraag, treedt vanuit milieuhygiënisch standpunt hier geen wijziging op. Deze wijziging is louter te situeren op stedenbouwkundig vlak. Dit bijkomende stuk kan dan ook niet worden beschouwd als zijnde een wezenlijke wijziging van de aanvraag, zodat artikel 5, § 3, van Vlarem I niet werd geschonden.

De verwerende partij stelt terecht dat de milieuvergunningsaanvraag slaat op de exploitatie van het gebouw en zijn aanhorigheden, en niet op het pad.

Het is de gevraagde activiteit die moest worden getoetst aan de ruimtelijke draagkracht, wat ook is gebeurd. Op het betrokken pad wordt geen activiteit uitgeoefend die verbonden is aan deze van de inrichting.

Het vierde onderdeel is ongegrond.

Het eerste middel is aldus ongegrond.

Tweede middel

Standunt van de verzoekende partij

18. In het tweede middel voert de verzoekende partij aan dat de artikelen 16, §§ 1 en 5, van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu worden geschonden door de bestreden beslissing doordat geen natuurtoets werd gemaakt.

Beoordeling

19. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de hernieuwde activiteiten minder hinderlijk en dus minder schadeverwekkend blijken te zijn dan diegenen die reeds in het verleden werden vergund. Bovendien toont de verzoekende partij die zich op deze bepalingen beroept, niet in concreto aan welke natuurwaarden zouden worden geraakt door de activiteiten van de tussenkomende partij.

Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig maart tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Luc Hellin